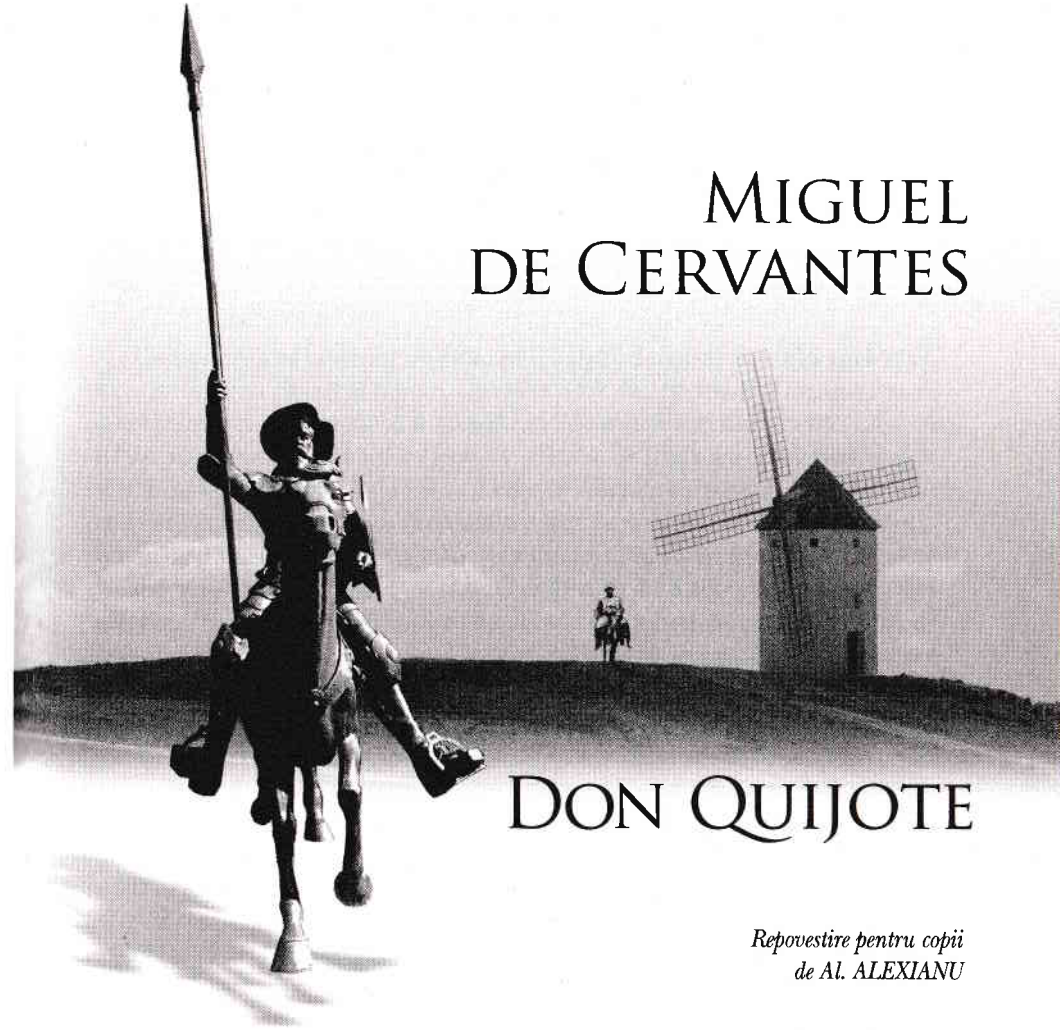

LBRIS

We know
books

MIGUEL
DE CERVANTES

DON QUIJOTE

Repovestire pentru copii
de Al. ALEXIANU

EDITURA
PRUT

cu mioarele la iarbă verde. Într-o zi, cine poate ști, vom afla și pe Dulcineea del Toboso, cu chipul ei cel adevărat, neprefăcut de vrăjitori... pitită după vreo tufă de alun!...

Dar, Don Alonso de Quijano, redevenit cel Bun, era acum cu gândul departe și nu-l mai auzea. Din când în când, ca și când ar fi vorbit în taină, dicta logofătului să-i scrie diata:

„Las cu limbă de moarte nepoatei mele, Antonia, întreaga mea avere, iar chelăresei mele credincioase îi las simbria pe tot timpul cât m-a slujit și 20 de galbeni pentru un rând de straie frumoase...

Domnul părinte și învățatul tânăr Carrasco se vor îngriji să aducă la îndeplinire ultima mea voință”.

Așa se sfârși din viață, liniștit și senin, vestitul hidalgo din La Mancha, jelit de prieteni și de toți câți îl cunoșteau, în mijlocul multor lacrimi.

Dacă însă Don Alonso de Quijana își dădu dajdia, ca tot omul cel muritor, neliniștitul Don Quijote, rătăcitul Cavaler al Leilor și al Întristatei Figuri, abia atunci începu să trăiască veșnic pentru toți, urmându-și legendara cavalcadă, pe bravul său Rocinante pentru a ocoli întregul pământ, mereu neînfricat și neostenit, până astăzi.

CUPRINS

Don Quijote – figură exemplară a umanității de Aliona Grati..... 5

CAPITOLUL I

UNDE ÎNCEPE ISTORIA MÂNDRULUI CAVALER DON QUIJOTE
DIN LA MANCHA ȘI SE ARATĂ FIREA ȘI TRAIUL LUI 17

CAPITOLUL II

AICI SE VEDE CUM VITEAZUL NOSTRU PLEACĂ DE ACASĂ
PENTRU A SĂVĂRȘI FAPTE MARI..... 22

CAPITOLUL III

ÎN CARE SE POVEȘTEȘTE CUM A FOST FĂCUT CAVALER
DON QUIJOTE DE CĂTRE HANGIUL CEL VICLEAN..... 25

CAPITOLUL IV

DON QUIJOTE SALVEAZĂ UN BĂIETAN DE HARAPNICUL
STĂPÂNULUI SĂU 29

CAPITOLUL V

UNDE URMĂRIM ȘI ALTE ÎNTÂMPĂRI FĂRĂ NOROC
ALE EROULUI NOSTRU..... 32

CAPITOLUL VI

CUM AU DAT IAMA PRIN BUCOAVNELE EROULUI NOSTRU
BUNII SĂI PRIETENI DIN SAT 34

CAPITOLUL VII

UNDE SE ARATĂ CUM NEÎNFRICATUL CAVALER DON QUIJOTE
DIN LA MANCHA ÎȘI ADUNĂ PUTERILE ȘI PLEACĂ IAR LA DRUM,
ÎN CĂUTARE DE AVENTURI VITEJEȘTI..... 35

CAPITOLUL VIII

CUM A IEȘIT BIRUITOR VITEAZUL DON QUIJOTE
ÎN LUPTA LUI CU MORILE DE VÂNT 37

CAPITOLUL IX

UNDE SE ARATĂ DESPRE CÂTE AU VORBIT ÎNTRE EI ȘI AU PUS
LA CALE, DUPĂ ACEEA, SANCHO PANZA ȘI DON QUIJOTE 43

CAPITOLUL X

DON QUIJOTE ÎNTĂLNEȘTE ÎN DRUM NIȘTE PĂSTORI DE CAPRE
ȘI OSPĂTEAZĂ CU EI LA MASĂ 46

CAPITOLUL XI

DESPRE PĂȚANIA CAVALERULUI DON QUIJOTE
CU NIȘTE PAZNICI DE HERGHELIE DIN SEGOVIA 48

CAPITOLUL XII

CUM AU MERS EROII NOȘTRI LA UN HAN ȘI CUM A FOST DAT
ÎN TĂRBACĂ BUNUL SCUTIER SANCHO PANZA..... 51

CAPITOLUL XIII

AICI SE ARATĂ CE AU VORBIT DUPĂ ACEEA DON QUIJOTE
CU SANCHO PANZA ȘI ÎNCĂ ALTE ÎNTÂMPLĂRI
MINUNATE DE CARE S-AU ÎNVREDNICIT CEI DOI VITEJI..... 54

CAPITOLUL XIV

AICI SE POVEȘTEȘTE UIMITOAREA ȘI PLINA DE GROAZĂ ÎNTÂMPLARE, DIN
CARE DON QUIJOTE ȘI SANCHO PANZA, PRIN VITEJIA LOR
FĂRĂ SEAMĂN, AU IEȘIT BIRUITORI ȘI NEVĂTĂMAȚI 58

CAPITOLUL XV

UNDE SE ARATĂ MINUNATA AVENTURĂ A LUI DON QUIJOTE,
ÎN CARE A IZBUTIT SĂ DOBÂNDEASCĂ VESTITUL COIF DE AUR
AL LUI MAMBRIN, PRECUM ȘI ALTE ÎNTÂMPLĂRI NU MAI PUȚIN
VREDNICE DE INTERES..... 63

CAPITOLUL XVI

UNDE SE ARATĂ CUM VITEAZUL DON QUIJOTE A ELIBERAT
DIN LANȚURI UN CONVOI DE OSÂNDIȚI LA GALERE..... 67

CAPITOLUL XVII

DESPRE AVENTURILE CELOR DOI ÎN SIERA MORENA,
DESPRE ALTE CUVINTE ROSTITE DE EROI ȘI DESPRE ALTE FAPTE
DE SEAMĂ ÎNTÂMPLATE LUI DON QUIJOTE ȘI LUI SANCHO PANZA
DUPĂ ACEEA..... 72

CAPITOLUL XVIII

UNDE SE ÎNCEPE UN NOU CAPITOL ȘI CHIAR O NOUĂ CARTE,
POVESTIND ISPRĂVILE NEMAIPOMENITE ALE CELOR DOI EROI
NĂZDRĂVANI..... 81

CAPITOLUL XIX

UNDE SE POVEȘTEȘTE DESPRE ÎNTĂLNIREA ÎN PĂDURE
A LUI DON QUIJOTE, CAVALERUL ÎNTRISTATEI FIGURI,
CU ÎNDRĂGOSTITUL CAVALER AL OGLINZILOR 87

CAPITOLUL XX

AICI SE ARATĂ ÎNTĂLNIREA VITEAZULUI CAVALER
AL TRISTEI FIGURI CU UN PEAÎNȚELEPT HIDALGO
ÎMBRĂCAT ÎN HAINE VERZI 93

CAPITOLUL XXI

UNDE SE POVEȘTEȘTE CUM VITEAZUL CAVALER DON QUIJOTE
DIN LA MANCHA ÎNFRUNTĂ SINGUR LEII, IEȘIND ÎNVINGĂTOR
DIN ACEASTĂ ÎNSPĂIMĂNTĂTOARE AVENTURĂ 96

CAPITOLUL XXII

UNDE SE POVEȘTEȘTE DESPRE ÎNTĂLNIREA LUI DON QUIJOTE
DIN LA MANCHA CU VESTITUL CAVALER AL ALBEI LUNI..... 103

CAPITOLUL XXIII

UNDE SE SPUNE CINE ERA CAVALERUL ALBEI LUNI ȘI SE
POVESTESC ȘI ALTE PERIPEȚII ALE BRAVULUI DON QUIJOTE..... 106

CAPITOLUL XXIV

DESPRE DIATA ȘI SFĂRȘITUL VESTITULUI CAVALER
DON QUIJOTE DIN LA MANCHA..... 110

CAPITOLUL I

**UNDE ÎNCEPE ISTORIA MÂNDRULUI CAVALER
DON QUIJOTE DIN LA MANCHA
ȘI SE ARATĂ FIREA ȘI TRAIUL LUI**

Trăia demult în Spania, într-un sătuleț pierdut din ținutul La Mancha, un boiernaș de țară, un hidalgo cam bătrâior și ciudat la fire, nici prea avut, nici de tot sărac, dar mândru de neamul vechi din care se trăgea și cu capul plin de gărgăuni din cei mari. Îl chema, dacă îmi aduc bine aminte, Quesada sau, mai curând, Quijana, cum s-ar zice pe românește Cavalerul Albă, sau altfel... Dar numele pe care îl purta nu prea are multă însemnătate. Cât era ziulica de lungă, ba adesea și toată noaptea, până la revărsatul zorilor, el își trecea vremea citind povestiri cavalești. Se prăpădea după vitejiile lui Amadis de Gaula, cel tare de virtute, și nu se mai sătura răsfoind întâmplările înflăcărâte ale Cavalerului Spadei și ale bravului Palmerin de Anglia. Cât privește isprăvile faimosului Don Rodrig de Ruy Diaz, zis „Cidul”, el le știa pe de rost, așa cum și faptele lui Roland-fără-de-Teamă, cel care purta iarba fiarelor la dânsul, de nicio spadă nu-l putea atinge sau tăia, toți oșteni bravi, a căror memorie legendară se păstrase în cântecele din popor și prin cărțile de basme ale vremii.

Ultimul gologan și-l lua de la gură boiernașul nostru pentru a cumpăra astfel de ceasloave mâncate de molii, cu care să-și omoare timpul. Ba, de la o bucată de vreme, se scrântise de-a binelea de atâta

citit, ajungând să se creadă el însuși un cavaler rătăcitor fără prihană, coborât cu hârzobul din paginile îngălbenite.

I se părea că el însuși a fost hărăzit să facă fapte minunate, al căror răsunet să colinde țările. Și într-o albă dimineață, se hotărî așa, tam-nisam, să plece lainic în lume, ca să-i sprijine pe cei slabi și sărmani împotriva celor puternici, scut să fie copiilor fără apărare, pe bătrâni să-i ocrotească, și pe văduve și pe fecioare să le scoată din prinsoarea cruzilor uriași, de felul lui Morgante Maggiore, așa cum citise că făceau cavalerii de odinioară.

Nici bătrâna lui îngrijitoare, chelăreasa care îi ținea gospodăria, o femeie casnică și la locul ei, nici tânăra lui nepoată, în vârstă de numai 18 ani, nu izbutiră să-i schimbe hotărârea de a-și lăsa ocina părintească pentru a merge în lume în căutarea gloriei.

Se plictisise de atâtea cărți. Era decis să le arunce pe foc. La naiba cu romanele de aventuri de până aici și cu eroii lor, își zicea. De acum încolo, el însuși trebuia să fie eroul vestit, cavalerul fără teamă și fără păcat, despre care să se pomenească și a cărui amintire nevestejită să trăiască prin strălucirea faptelor lui.

Smulse din panoplie armura cea veche, scutul și lancea, coiful de tablă ruginită, ale strămoșului său, și începu să le curețe cu grijă. Apoi, când sfârși de lustruit toate aceste unelte de luptă, care mai că înverziseră, uitate în cui vreme de o sută și mai bine de ani, se înarmă din cap până în picioare cu ele și se uită în oglindă, să vadă cum arăta îmbrăcat. I se potriveau de minune. Veni în sfârșit rândul calului, pe care îl scoase binișor de căpăstru din grajd și îl țesălă bine. Nu se putea închipui un cavaler fără cal! Este adevărat că „ducipalul” pe care se pregătea să încalce nu mai era decât o mârțoagă prăpădită și flămândă, slabă de-i numărăi coastele, numai piele și os. Dar ce însemnătate putea să aibă înfățișarea ei jalnică, dacă mârțoaga asta necăjită avea să poarte în spinarea ei pe cel mai viteaz dintre viteji, dacă ea era sortită să fie calul celui mai brav dintre toți cavalerii rătăcitori din câți au existat vreodată pe pământ.

Un animal vestit, ca și stăpânul lui, și al cărui nume trebuia să răsune plin de noblețe, așa cum se cuvenea unui cal din romanele cavaleresti, pe care boiernașul nostru le citise până albise.

Îi va schimba deci numele pe care îl purtase până acum. De azi înainte, îi va spune Rocinante, care înseamnă de fapt tot mârtoagă, dar vezi dumneata, o mârtoagă de neam mare, o mârtoagă cilibie, un fel de gloabă de soi, cum numai un cavaler, adică un hidalgo, putea să aibă.

În ceea ce îl privește pe eroul nostru, el însuși trebuia să poarte un nume răsunător, cu care să se poată făli prin lume și care să dureze veacuri în memoria oamenilor. Hotărî așadar să-și spună de acum încolo Don Quijote. Era ca și cum și-ar fi zis Cavalerul Platoșă, sau Pan Lorică-de-Fier, un nume foarte frumos, care suna a vitejie de la o poștă.

Și fiindcă provincia în care văzuse lumina zilei se numea La Mancha, el își luă numele de Don Quijote de la Mancha, pentru ca, odată cu isprăvile, să i se cinstească și pământul de obârșie, care dăduse naștere unui atât de mare luptător.

Să mai poftescă acum cineva să-l înfrunte! Își spunea el, îmbrăcat cum se afla în haine de tablă și cu chivăra străbunului pe cap, legată bine cu panglici, ca să nu-i cadă. Arăta cum nu se poate mai chipeș! Lumea avea ce privi și, încântat de sine, se plimba cu pași rari, mândru și împodobit ca un păun din cei arătoși. La toate se gândise eroul nostru. Dar uitase totuși ceva. Unde se mai pomenise un cavaler fără iubită, adică fără o domniță în fața căreia să-și plece genunchiul, o domniță pentru care să lupte și să învingă, o domniță care să-i dea binecuvântarea ori de câte ori va trebui să meargă la război și care mai ales să se roage pentru viața lui, când s-o afla în primejdie? Unde s-a mai pomenit un cavaler rătăcitor fără o stăpână a inimii și a gândurilor? Or, Don Quijote știa că în satul vecin se găsește o fată frumoasă ca un bujor, de felul ei din Toboso, un pui de țarancă, cam din topor ea, dar rumenă în obraji și cu pelița feței ca petalele

florilor. O chema Aldonza Lorenzo și cavalerul nostru tomnatic pusesese ochii pe dânsa de mult timp.

Se hotărî dar s-o aleagă pe ea, să-i fie în veci stăpână, chiar dacă pentru aceasta va trebui să-i schimbe și ei numele de săteancă într-unul vrednic de o domniță din neam ales. Se hotărî deci s-o boteze Dulcineea și-i va spune „de Toboso”, după numele cătunului din care i se trăgea spița.

Și cu aceasta, pregătirile fiind terminate, nu-i mai rămânea lui Don Quijote decât să plece la drum. Așa cum se va arăta în capitoul ce urmează.

AICI SE VEDE CUM VITEAZUL NOSTRU PLEACĂ DE ACASĂ PENTRU A SĂVÂRȘI FAPTE MARI

Astfel stând lucrurile, după o scurtă zăbavă, într-o dimineată călduroasă de iulie, pe la cântatul cocoșilor, amintindu-și Don Quijote că lumea îl așteaptă nerăbdătoare s-o mântuie de nedreptăți și de tirani, îmbracă armura de fier, își puse coiful strălucitor pe cap, își luă într-o mână scutul și în cealaltă sulita, încălecă pe nobilul său Rocinante și ieși pe nesimțite din ogradă, purtându-și calul la pas, fără a se vesti cu trâmbițe, ca alți cavaleri, pentru ca nimeni să nu-i ia seama ce face și încotro apucă.

Și cum mergea într-o doară, cam fără țintă, străbătând câmpia Montinel, se tot gândea în sinea lui ce vor spune oamenii despre dansul într-o zi, peste sute și sute de ani, și cum se vor minuna de faptele lui, citindu-i-le prin cărți și părându-li-se de necrezut.

Îi venea în minte chipul frumoasei țărănci din Toboso, Aldonza, și, ca și când ar fi vorbit cu dansa, murmură neauzit de nimeni: „O, Dulcinee, domniță cu ochi frumoși, supus îți sunt ca un rob, și mai credincioasă decât un câine bate inima cavalerului tău pentru tine. Îndură-te de suferințele mele și aruncă-ți spre mine privirea ta, căci pentru tine sunt gata să pățimesc de acum încolo cele mai crunte încercări”.

Și lăsând calul slobod, să-l poarte unde o vrea el, și tot vorbind în gând cu draga inimii lui, nici nu băgă de seamă când îl prinse

amurgul, și călăreț și gloabă se pomeniră dintr-odată lihniți de foame și de osteneală, de le venea să se întindă pe jos ca leșinați, de flămânzi și oboșiți ce erau.

Noroc că în depărtare se zărea un han sărăcăcios, pe care însă viteazul nostru cavaler, veșnic cu capul în nori, îl luă drept un castel semeț, iar porcarul satului, care suna din corn să-și strângă rămătorii, i se păru a fi un mândru crainic ce se grăbea să-i anunțe sosirea.

În ușa hanului așteptau flecărind două vesele podărese, pe care eroul nostru, care vedea totdeauna altceva decât era, le socoti a fi două doamne de neam mare.

Îndreptându-și atunci spre ele calul și, cum cumetrele, însăimântate de arătare, o luară la fugă, suflecându-și rochiile, cavalerul nostru le strigă să se întoarcă:

– De ce fugiți speriate, dinaintea mea, ca niște lăstuni, preacinstite cucoane? le vorbi el. Nu vă temeți. Sunt cavalerul Don Quijote de la Mancha și cavalerii rătăcitori din tagma mea n-au făcut niciodată vreun rău unor persoane atât de nobile cum sunteți Măriile Voastre!

La care cuvinte, hătrele femeii, întorcându-se să-l mai privească o dată cât arăta de caraghios, încotoșmănat în carapacea lui de fier, pe o arșiță de cuptor și auzindu-l vorbindu-le atât de ciudat, cum niciodată un om nu le vorbise, îl luară, de bună seamă, drept nebun și se porniră iarăși pe răs, de nu se mai puteau opri. Ceea ce îl cam supără pe bunul nostru cavaler, care însă le dojeni cu blândețe.

Tocmai în clipa aceea, auzind vorbă, ieși pe prispă hangiul cel gras, în care Don Quijote văzu un respectabil castelan, și pe care îl salută după cuviință. Acesta, ghicind din capul locului cu cine avea de a face, dar nădăjduind un câștig, îl ajută de îndată să descălece și apoi să-și dea jos greaua armură în care părea ferecat, după care îi puse dinainte, pe masă, băutură și de-ale gurii, pește sărat și alte asemenea bunătăți de post, pentru a se ospăta.

Cum însă cavalerul nostru refuzase cu încăpățănare să-și scoată chivăra cu vizieră de metal de pe cap, n-ar fi putut nici mânca și nici bea, dacă cele două „domnițe” miloase nu i-ar fi venit în ajutor și